„Ja minna wanna mullatük iggatsen ennast sinna, agga ei surm tulle mind wanna alli siit torristama." Nenda öhkas wanna all taat, se karjane.

„Tee kotti suu lahti, lasse mind wälja, ja poe issi mo assemelle sisse, siis saad sa kirratsemisest peästetud, ja lähhed jonegea taewa riiki."

„Aitümma lubbamast!" wastas karjane ja teggi kotti suu lahti. Klaus wennis kottist wälja, aitas wanna taati sisse puggeda, ja siddus kotti holega kinni.

„Kanna sa hoolt mo karja eest!" manitses weel wanna pappa Klausi, kes karjaga omma teed läks.

Ürikesse aia pärrast tulli suur Klaus kirritust wälja, wöttis omma koormat selga, ja saggas jöe pole. Ta panni küll tähhele, et kott kergemaks läinud, agga ta mötles: „Ja, eks ma olle ennast kirrikus toetaud, ma laulsin seal koggudusega aukiitusse laulo, ja pallusin mönne palwe, sest ep se tulleb, et ma omma koorma pool kergem leian." Jöggi olli nüüd peq käes: Klaus läks silla peale, paiskas sealt kotti wanna karjatsega wette, ja ütles: „Pilka nüüd weel!" Ta mötles et pissike Klaus nüüd ärra upputud.

Nüüd läks ta koio, rahhul et ta wihha wennast lahti saanud; agga essimesse riist tee peal tulli pissike Klaus karjaga temma wasto.

„Mis wirastus se on? Kust sa seia tulled? ma upputasin sind jo ärra!" koggeldas suur Klaus.

„Jah! sa wiskasid mind nattulesse aia eest jökke!" wastas pissike Klaus.

„Kust sa need kaunid weised said?" pärris suur Klaus.

„Need on merri weised!" ütles pissike Klaus. „Ma tahhan sulle ärra selletada, kuida mo luggu olli, ja tännan sind, et sa mind ärra upputasid; sest nüüd ollen ma töeste rikkas." — Mull ollid ihhu karwad püsti, kui ma alles kottis ollin, ja tuul hulgus ümmer körwu, kui sa mind silla pealt jökke wiskasid, külma wee sisse. Ma wausin kohhe pöhja, agga ma ei sanud mitte hädda; sest pöhjas wee sees kaswab illus murru rohhi. Sinna rohhu peale ma kukkusin, ja kott sai warsti lahti tehtud, ja üts nibbu tüttarlaps, lummiwalges riides, rohhelinne krans märja juuste ümmer, wöttis mind käe körwa, ja ütles: „Terre tullemast! pissikene Klausikene; waata, ma ollen sulle kinki murretsend: wötta esmalt need weised; pennikorm maad eemal tee peal leiad sa terwe karja, mis ma sulle tahhan kinkida!" Nüüd ma näggin, et jöggi merriinnimeste maatee olli. Seal all pohjas nemmad ruttasid, jalgse ja sõites, merrest ma pole, ni kaugelle, kunni jöggi ullatab. Seal olli ärraarwamatta illu; rosid ja lilled öitsesid näggusas ehtes, werske rohhi aljendas ümmerkaudo; kallad, mis wee sees ujusid, wälkusid kui öbbe noolid minnust möda, otse kui siin linnukesed taewa all. Oh,

Eesti-ma rahwa Kalender 1867 , lk. 29